

Diagnostika karmy 4

Úvod

Na jaře roku 1996, poté, co vyšla má třetí kniha, jsem si řekl, že soustava je v zásadě dokončena. Stále častěji jsem se setkával s lidmi, kteří prohlašovali, že přečtení mých tří knih změnilo jejich povahu i náhled na svět. Když čtenář pozorně analyzoval vše, co se praví v mých knihách, jeho potíže mizely. Pravda, nastaly i situace, kdy mé znalosti, zkušenosti a intuice byly vůči nemoci bezmocné. V takových okamžicích jsem se jen stěží bránil touze zanechat všech výzkumů a věnovat se něčemu jinému.

Častější však byly případy přímo zázračného uzdravení. A to mě nutilo jít dál. Nesmírně důležitý byl pro mě fakt, že obrovské množství informací se mi podařilo zhustit do několika prostých a srozumitelných pravd. Názory na moje knihy se však diametrálně lišily. Jedni říkali, že soustava je příliš triviální. Jiní zase, že je zbytečně komplikovaná a nesrozumitelná. Jedni tvrdili, že nejsilnější účinek má první kniha. "Nejpůsobivější je třetí kniha," říkali jiní. "Nejsilnější účinek má ale přece jen druhá kniha," soudili další a snášeli pro toto své tvrzení pádné argumenty.

A tehdy jsem pochopil, že lidé vnímají informace každý jinak a že na každého kniha účinkuje po svém. O tom, že kniha má skutečně vliv, jsem se přesvědčil na vlastní kůži, když jsem pročetl první dokončený rukopis.

Už po pár stránkách jsem v jemné hladině znenadání pocítil tak mohutný úder, že křehká skořápka mého pole se začala rozpadat na kousky.

Potom začal tělesnou schránku plynule opouštět i kokon struktury mého pole. Mnozí jasnovidci si již povšimli, že když odchází aura, člověk za nějaký čas umírá. Pochopil jsem, že věc je vážná, a pokusil se odhalit zdroj tohoto útoku.

Výsledek byl vskutku nečekaný. Tímto zdrojem byl můj vlastní rukopis.

Poprvé v životě jsem četl text, který měl na mě energetický vliv – rychlost proměny informací v energii byla mimořádně vysoká. Představil jsem si, co by to mohlo udělat s mými čtenáři a až jsem se z toho zachvěl. Dospěl jsem k závěru, že pod vnější vrstvou informací obsažených v knize se skrývalo mnohem rozsáhlejší vnitřní pozadí. Když bylo toto pozadí disharmonické, informace vyložené v knize do vědomí čtenáře nepronikaly. Prováděli jsme zajímavé pokusy. Dával jsem "pokusné osobě" 2-3 stránky rukopisu a požádal ji, aby si je přečetla a sdělila mi svůj názor na jejich obsah.

"Nezlob se," říkal mi oslovený, "ale to se nedá číst. Ten text je příliš komplikovaný, nesrozumitelný – nepochopil jsem prakticky vůbec nic."

Zkoumal jsem hlubinné pozadí v jemné hladině a skrze modlitby a pokání jsem likvidoval agresivní programy, zkrátka jsem text energeticky vyčistil.

O dva dny později jsem též text bez sebemenších viditelných změn dal svému známému přečíst ještě jednou. Četl a nešetřil nadšenou chválou:

"Hned je vidět, jak to někdo dobře zredigoval. Teď se to čte báječně a člověku je okamžitě všechno jasné."

Pochopil jsem, že nejpodstatnější v každém textu je hlubinný, informačně pocitový kanál. Jak ve výtvarném umění, tak v poezii či v hudbě je estetickým i faktickým základem to, co nezbadatelně spočívá za textem, tónem či výtvarnou formou. Hlubinnost vnějškově téměř identických textů může být velmi různá. Přitom se takový text dá zdokonalovat téměř donekonečna. Čím víc je v informaci lásky, tím vyšší je její hutnost a tím univerzálnější má vliv. Ukazuje se, že nedokážeme-li vnímat pocitově, pak nefunguje ani vnímání intelektuální. Hloubka pocitového vnímání je dána množstvím lásky k Bohu, nahromaděné v naší duši.

Mnozí z těch, kteří si přečetli druhou knihu, mi říkali, že je schopna dohnat člověka k zoufalství.

Za sebemenší poklesek přichází trest – za hříchy rodičů, dědů a babiček neznámo proč pykají jejich vnoučata. Vzniká tak vědomí naprosté bezvýchodnosti. Snažil jsem se je uklidnit. Přestože jsou informace v knihách maximálně zpracované, je to přece jen reportáž o mé cestě za poznáním světa a zákonů, které tento svět řídí. "Za agresivní myšlenky člověk nemusí platit," vysvětloval jsem svým pacientům, "pokud nejsou podpořeny také agresivními pocity, pak se do našeho nitra nedostanou. Když člověk navenek rámusí, křičí a bouří se, ale v nitru si uchovává lásku, na jeho zdraví to rozhodně žádný negativní vliv mít nebude."

Ale uvažujme dál. Negativní emoce a činy našich předků vstupují do našeho pole a zůstávají tam v tom případě, jestliže jsou identické s naší duchovní konstrukcí – například: pokud jsem ani v minulých životech nebyl žárlivec, žárlivost mých rodičů do hlubin mé vlastní duše neproniká. Když jsem v životě správně orientován, pak i povrchová špína, kterou zdědím po předcích, jednoduše zmizí. Osobní karma odpovídá karmě rodičovské, a pokud jsem ve třech minulých životech lidmi opovrhoval a považoval se za moudřejšího než ostatní, pak v tomto životě dostanu stejného otce, dědu i pradědu. Proto když člověk na sobě začne pracovat a obrací se k Bohu, dá se předpokládat, že rodinnou karmu nemá a že je vybaven jen karmou osobní. Čím silnější je jeho směřování k Bohu a lásce, tím méně je závislý na energetice okolního světa, na negativní zkušenosti svých předků i vlastní zkušenosti z minulých životů. Když jsem psal třetí knihu, občas jsem zápolil s okamžiky naprosté bezradnosti. Stačilo odstranit lpění na jedné lidské hodnotě, a hned se objevovalo lpění další. Ten proces mi připadal nekonečný. Proto jsem se snažil maximálně zobecnit pojem "lidské hodnoty". V zásadě nakonec zůstaly dva kardinální pojmy – žárlivost a pýcha.

Jedna skupina nemocí a pohrom souvisela s tématem mezilidských vztahů, kdežto jiná zase s fenoménem schopností, intelektu a dokonalosti.

Žárlivost přinášela jeden typ nemocí, pýcha typ jiný, kdežto kombinace žárlivosti s pýchou zpravidla plodila onemocnění velmi těžká a většinou nevléčitelná.

Vzpomínám si, jak ke mně na seanci přišla jakási žena a řekla: "Já už zase chodím i mluvím!"

"Jak tomu mám rozumět?" podivil jsem se. "Copak vy jste nemohla chodit a mluvit?"

Vtom už mi ale její tvář začala připadat známá, nemohl jsem si však vzpomenout, kde jsem ji viděl.

"Dnes jsem u vás už potřetí," usmála se žena. "Na první seanci mě k vám manžel přinesl v náručí. Nemohla jsem ani chodit, ani mluvit, a lékaři mou chorobu považovali za nevléčitelnou.

Svaly postupně atrofovaly. To nejdřív přestanete chodit, potom mluvit a nakonec i dýchat.

Věhlasný profesor chirurgie mi řekl, že mě operovat nebude: stejně bys mi umřela na stole, řekl jen, na přežití nemáš ani desetiprocentní šanci. Zkrátka a dobře mě pustili zemřít domů. A vy jste mi pak vysvětlil, že se mě zmocňuje žárlivost a pýcha zároveň. Do té doby jsem si vůbec nedokázala představit, v čem spočívá smysl života, proč žiju a jak se musím chovat, abych byla šťastná. Když jsem přehodnotila svůj život, mnohé jsem pochopila. A čím vřelejší byla má duše, tím rychleji nemoc odcházela. Pro mě byla láska k Bohu odjakživa abstraktním pojmem. Kdežto dnes ji prostě cítím."

Setkání s takovým pacientem mi vždycky udělá radost.

V poslední době...